

От. Иванъ.

Народътъ да благославя Иванка!... (натрътено) Петре! Иванку излъга брата ти Асѣня, за да те изпѣдятъ отъ тукъ, като единъ отъ най-големитъ престѣпници, като единъ отъ най-гнѣснавитъ издѣйници на отечеството... Иванку стѣпи на братовото ти тѣло, та се качи на българския престолъ... Иванкувитъ рѣцъ бѣхъ облъни съ братовата ти кръвъ, когато снимаше царската корона отъ главата му, за да ѝ турне на своята...

Петъръ.

Отче!...

От. Иванъ (съ същото натрътване).

На царската порфира оште не сѣ изсъхнаже капкитъ отъ братовата ти кръвъ...

Петъръ.

Отче! молиж ти се...

От. Иванъ.

На всѣка стѣпка изъ царскитъ палати вижда се оште светата кръвъ на Асѣня и на толкова невинни хора... И въ то време, когато светиятъ прахъ на Асѣня се осквернява съ лицемърни сълзи, народътъ кълне брата му Петра за неговото убивание...

Петъръ (закрива лице съ рѣцъ).

От. Иванъ.

Погледни! (показва съ очи и съ рѣка наоколо) дѣ е светиятъ Асѣновъ гробъ? Иванку го осквернява съ лицемърнитъ си сълзи... Слушай! народътъ, горкиятъ Български народъ, когато трепѣри отъ Иванкувитъ злодѣяния и жестокости, кълне Петра за убийството на Асѣня...

Петъръ (става).

Отче! не дѣй усилива пламъкътъ, който и безъ това тѣй силно гори въ гърдитъ ми. За спокойствието и благополу-